

δὲν μεταφράζεται, «aansprekers», καὶ ὅτι ἔργον αὐτῶν ἦτο νὰ ἀναγγέλλωσι τοὺς θανάτους εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους τοῦ ἀποβιώσαντος, καθὼς καὶ εἰς τοὺς διαβάτας εἰς τὰς δόδους. Ἡ ἐνδυμασία αὐτῶν ποικίλλει ἐν τισὶ λεπτομερείαις κατὰ χώρας, καὶ καθ' ὅσον εἰσὶ καθολικοὶ ἢ διαμαρτυρόμενοι. Εἰς τινὰς πόλεις φέρουσι πελώριον πῖλον. Ἐν γένει ἐνδύονται καθαρῶτατα, ἔστιν ὅτε δὲ ὁ ἱματισμὸς καὶ τὸ κτένισμα αὐτῶν μετὰ τηλικαύτης ἐκτελοῦνται ἐπιτηδεύσεως, ὥστε εὐρίσκονται εἰς προφανῆ ἀντίθεσιν πρὸς τὸν χαρακτῆρα, ὃν περιβάλλονται, ὄντες ὑπάλληλοι τοῦ θανάτου, ἢ, ὡς ὠνόμασεν αὐτοὺς περιηγητῆς τις, εἰδοποιητήρια αὐτοκίνητα.

Εἶδομεν ἓνα ἐξ αὐτῶν σταθέντα ἐνώπιον οἰκίας τινός. Ὁ συνοδοιπόρος μου παρετήρησέ μοι ὅτι τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κατὰ τὸ ἡμισυ μόνον κλειστά, καὶ ὅτι ἐπομένως δέον νὰ ἀπέθανέ τις ἐν τῇ οἰκίᾳ. Τὸν ἠρώτησα ἐὰν ἐγίνωσκε ποῖος ἦτο. — «Ἄγνοῶ, μοὶ ἀπήντησεν. Ἄλλ' ἐὰν κρίνω ἐκ τῶν παραθυροφύλλων, ὁ τοιοῦτος δὲν εἶνε ἐγγύτατος συγγενῆς τοῦ οἰκοδεσπότης». Ἐπειδὴ μὲ εἶδε διαστάζοντα ὀλίγον νὰ παραδεχθῶ τὴν ἀλλόκοτον ταύτην ἐξήγησιν, μοὶ ἐξήγησεν ὅτι ἐν Ὀλλανδίᾳ, ὅταν ἀποθνήσκῃ τις ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ, κλείουσι μίαν, δύο, ἢ τρεῖς κινήτας θυρίδας τῶν παραθυροφύλλων, κατὰ τὸν βαθμὸν συγγενείας τοῦ ἀποθανόντος μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότης. Ἐκάστη θυρὶς ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἓνα βαθμὸν συγγενείας· τὰς κλείουσι δὲ ἀπάσας πλὴν μιᾶς, συμβάντος θανάτου πατρὸς ἢ μητρός. Ὅταν ἀποθνήσκῃ ἐξ ἀδελφός, κλείουσιν μίαν, ὅταν ἀδελφὸς δύο, καὶ οὕτω καθεξῆς. Πιστεύεται ὅτι τὸ ἔθιμον τοῦτο εἶναι ἀρχαιότατον, διατηρεῖται δὲ εἰσέτι, διότι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ οὐδὲν ἔθιμον ἐγκαταλείπεται ἐξ ἰδιοτροπίας, καθόσον δὲν μεταβάλλεται εἰμὶ πᾶν τὸ ἐνδιαφέρον σπουδαίως νὰ τροποποιηθῇ, καὶ τοῦτο ἀφοῦ βραθείς πεισθῶσιν ὅτι ἐνεργοῦσι μεταβολὴν ἐπὶ τὰ κρείττω.

Δ*

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν τῷ πλημμελειοδικεῖῳ.

Ὁ πρόεδρος πρὸς τὸν κατηγορούμενον. — Εἰς αὐτὰ πάντοτε φέρεῖ ἡ μέθη. Θαρρῶ πῶς τὴν ἡμέραν ποῦ ἐκτύπησες τὸν ἐνάγοντα εἶχες ἀφήσει τὸ λογικὸν εἰς τὸν πάτο τοῦ ποτηρίου.

Ὁ κατηγορούμενος. — ὦ! ὅσο γι' αὐτὸ, κύριε πρόεδρε, ἔχετε ἄδικον· διότι ἐγὼ ἀδειάζω πάντοτε πολὺ καλὰ τὸ ποτήρι μου.

* *

Ὁ μικρὸς Μίμης ἤρπασε δυνατὸν κρουλόγημα, δι' ὃ ἡ μήτηρ του τῷ ἐτοιμάζει ἱατρικόν τι. Ὁ Μίμης βλέπει ἀνησύχως τὸ ἐτοιμαζόμενον ποτὸν, ἐρωτῶν καθ' ἑαυτὸν ἐὰν θὰ εἶναι καλόν.

— Νὰ, δοκίμασε, τῷ λέγει ἡ μήτηρ του.

Ὁ μικρὸς εἰσάγει τὴν γλῶσσαν εἰς τὸ ποτήριον μετὰ μορφασμοῦ, καὶ ἀναφωνεῖ·

— Ἄχ! τί ἔμορφο ποῦνε! Ἐξέρεις, μαμά, εἶναι τόσο ἔμορφο! δὲν τὸ κρατοῦμε καλλίτερα γιὰ τὸν μπαμπά!;

* *

Ἡ Σάρα Βερνάρ εἶνε, ὡς γνωστὸν, ἰσχυροτάτη. Ἰατρός τις, ὅστις τὴν ἐνοσήλευε νέαν οὔσαν, ἔλεγεν ἐσχάτως·

— Ἀπὸ τότε ἀκόμη ἦτο τόσο ἰσχνή, ὥστε ὅταν ἔπαιρνε ἐν χάπι, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτον ἔγκυος.

* *

Ὁ γενναιοδωρὸς κ. Σ. . . βλέπων ὅτι εἰς τὴν ἱματιοθήκην του δὲν ὑπῆρχε πλέον τόπος διὰ τὰ νέα του ἐνδύματα, ἀποφασίζει νὰ τὴν ἐλαφρώσῃ ὀλίγον ἀπὸ μερικὰ παλαιὰ, δίδων αὐτὰ εἰς τὸν ὑπρέτην του.

— Νικόλα, γιὰ ἔδες, δοκίμασε αὐτὰ τὰ σουρτοῦκα, κι' ἂν σου πηγαίνουν, πάρε τα, εἶνε δικά σου.

— ὦ! ὅσο γιὰ αὐτὸ, ἀφέντη, λέγει ὁ Νικόλας πλήρως χαρᾶς, μὴ σᾶς μέλη, καὶ μοῦ πηγαίνουν λαμπρά· κάθε βράδυ ποῦ πηγαίνετε ἡ εὐγενεῖα σας ἔς τὴν λέσχη, τὰ δοκιμάζω γιὰ νὰ ἔβῳ κι' ἐγὼ ἔξω.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ὅπως τὸ ἄτομον πρέπει πρῶτον νὰ παγιώσῃ τὸ σῶμα καὶ ἔπειτα νὰ καλλιεργήσῃ καὶ τὴν ψυχὴν κατὰ τὸ δυνατόν, οὕτω καὶ τὸ ἔθνος τότε βραβεύεται ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως πρὸς τὸν προορισμὸν του, ὅταν θεμελιώσῃ πρῶτον καὶ στηρίξῃ καὶ κρατῆσῃ τὴν ὕλικὴν αὐτοῦ εὐεξίαν, ὅχι δὲ ὅταν ἐπιδοθῇ ὅλον καὶ μονομερῶς εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν, ἀδιαφοροῦν καὶ παραμελοῦν ἐντελῶς τὰς ὕλικὰς ἀνάγκας καὶ τὰ ὕλικά του συμπερόντα. (Δ. Βερναρδάκης.)

* * Ἡ εὐγνωμοσύνη, ὡς τὰ εὐαίσθητα καὶ τρυφερὰ ἐκείνα ἄνθη, ἄτινα θάλλουσιν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων καὶ ματαιοῦνται εἰς τὰ ταπεινὰ μέρη, δὲν ἀναπτύσσεται εἰμὴ ἐντὸς τῶν ὑψηλῶν καὶ εὐγενῶν καρδιῶν.

* * Ἀησμονεῖν—ἰδοὺ τὸ μέγα μυστήριον τῶν ἰσχυρῶν καὶ δημιουργῶν ὑπάρξεων· λησμονεῖν καθ' ὃν τρόπον λησμονεῖ ἡ φύσις, ἥτις δὲν γνωρίζει παρελθόν, ἥτις κατὰ πᾶσαν ὥραν ἐπαναρχίζει τὸ μυστήριον τῆς ἀενάου παραγωγῆς τῆς.

* * Κυρία διαφορὰ νέου καὶ γέροντος εἶνε, ὅτι ὁ μὲν προσδοκᾷ τὸν βίον, ὁ δὲ τὸν θάνατον· ὁ μὲν ἔχει βραχὺ παρελθόν καὶ μακρὸν μέλλον, ὁ δὲ τὸ ἀνάπαλιν. Βεβαίως ὁ γέρων ἔχει πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν τελευτήν, ὁ δὲ νέος τὴν ζωὴν· ζητεῖται ὅμως ποτέρα τούτων εἶνε μᾶλλον ἐπικίνδυνος.